

Zvoneček každý večer starostlivě pozoroval měsíc na obloze. Měsíc ještě vypadal jako hubený srpeček, ale tloustnul den co den, vlastně noc co noc.

„Cilinko, už je docela kulatý!“ volal Zvoneček.

„Zbývá ještě pár nocí,“ mínila Cílinka.

Konečně přiletěla i paní Slavěna. Slavobrána už byla docela suchá, ale ničemu to nevadilo, protože paní Slavěna byla slavná jen tím, že měla slavného muže, a tak sama žádnou slavobránou nikam nevstupovala. Řekla všem prostě: „Dobrý den.“ A bylo to. Slavík na ni čekal pod růžovým keřem a vypadal ustaraně.

Když Zvoneček uviděl vycházející měsíc, radoval se: „Už zítra, Cilinko, už zítra bude půlnoční koncert!“

Ráno se objevila Slavěna u buku hned za svítání a u kořenové brány zazvonila na zvonek. Cilinka i modrý ptáček ještě spali, ale zvonění lučního zvonku je oba probudilo.

„Dále,“ zavolala Cilinka a honem si přes košilku natáhla zvonkovou sukni. Zvoneček vyskočil z košíku a rosou ze džbánku si protřel ospalé oči. Slavěna vešla do pokojíčku.

„Promiň, Cilinko a ptáčku, že vás budím tak časně,“ začala.

„To je Zvoneček, Slavěno,“ představila ptáčka víla.

Slavěna jen smutně pokývala hlavou a pokračovala:

„Stalo se veliké neštěstí, dnes o půlnoci má být koncert a Slavomil ztratil hlas. Jsme oba úplně zoufalí. Nevíme, co si počít. Pomozte nám, přátelé.“

